

«Θεραπείες» μέσω τεχνών: Α΄ Μουσικοθεραπεία (Ελένη Ανδρουλάκη, Καθηγήτρια)

Date : Ιουνίου 19, 2007

Αναμφισβήτητη είναι η αξία της τέχνης που αποτελεί για τον άνθρωπο μέσο έκφρασης, επικοινωνίας και δημιουργίας. Παρά τις απόψεις των αρνητών της τέχνης, η μουσική, ο χορός, το θέατρο, η ζωγραφική έχουν τη θέση τους στη ζωή μας και μπορούν να αποτελέσουν εργαλεία καλλιέργειας, έκφρασης, ψυχαγωγίας, ανθρώπινης προσέγγισης. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία χρησιμοποιείται η βυζαντινή μουσική και η αγιογραφία για να εκφράσει ο άνθρωπος τη λατρεία του προς το Θεό και την αγάπη του για τους Αγίους. Είναι όμως οι τέχνες θεραπευτικές; Και γιατί όλη αυτή η εμμονή για την «θεραπεία μέσω τεχνών» που έκανε την εμφάνισή της τον 20ο αιώνα; Δε μιλάμε πια για τη χρήση των τεχνών, αλλά για την απολυτοποίησή τους. Όπως επισημαίνεται σε έρευνα για το ρόλο των τεχνών σήμερα, «οι επιστήμονες, βασιζόμενοι σε εθνολογικές και ανθρωπολογικές μελέτες, ανακάλυψαν τις θεραπευτικές ιδιότητες της τέχνης και τις μεθόδευσαν για να αντιμετωπίζουν ψυχοσωματικά προβλήματα. Είναι μάγοι του 20ου αιώνα, που δεν χρησιμοποιούν βότανα, ξόρκια ή άλλου είδους γιατροσόφια, απλώς θέλουν να επαναφέρουν τη χαμένη μαγεία της τέχνης στους ανθρώπους της σύγχρονης ασφυκτικής πόλης, να τους μνήσουν στην τελετουργία της δημιουργίας» [1]. Ο λόγος για **τη μουσικοθεραπεία, τη χοροθεραπεία, τη δραματοθεραπεία και την εικαστική θεραπεία (art therapy)**, γνωστές ως «θεραπείες μέσω των τεχνών», οι οποίες ορίζονται ως «μη ορθόδοξες μέθοδοι ψυχοθεραπείας» [2], ως «εναλλακτικές ή ολιστικές θεραπείες», ως «νέοι δρόμοι στην ψυχοθεραπεία», «νέες θεραπείες» [3]. Ανήκουν στο ολιστικό μοντέλο υγείας [4], έχουν νεοεποχίτικα χαρακτηριστικά και διατείνονται ότι μπορούν να θεραπεύσουν. Οι ίδιοι οι «θεραπευτές μέσω τεχνών» φροντίζουν εξ αρχής να διασαφηνίσουν ότι δεν ασχολούνται με την προσθήκη τέχνης στη θεραπεία, ούτε με την προσθήκη θεραπείας στην τέχνη, αλλά με μεθόδους που αποτελούν νέες συνθέσεις, ξεχωριστές οντότητες.

Διαβάστε ολόκληρο το άρθρο πατώντας [εδώ](#)

(Πηγή: ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΓΛΥΦΑΔΑΣ, ΠΡΩΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: "Παρακαταθήκη" ΙΑΝ - ΦΕΒ 2007)